

VENTURA ORRIOLS I EL GRUP INSTRUMENTAL DE SANTA MARIA DE LA GELTRÚ

Ramon Falcó Casas

Amics: no podríem pas començar aquesta divuitena Cantada de Nadales sense dedicar un fervorós, però pòstum homenatge a qui durant tants anys ha estat un dels pilars més fermes i gairebé, ignorat, del nostre grup instrumental. Em refereixo al bon amic Ventura Orriols, recent i inesperadament traspasat.

En finalitzar el Concili Vaticà II, sobre l'any 1965, i en conèixer les conclusions, per l'Encíclica «Sacrosanto Concilium» i a través del moviment Scout dependent de la Delegació Diocesana d'Escoltisme, vam poder gaudir de les celebracions litúrgiques en què s'acompanyaven els cants amb instruments simples i, després de pensar-nos-ho molt i plantejar-ho als responsables de la parròquia, animarem el nostre jovent a introduir-ho en alguna missa.

Es necessitava un cert coratge, en aquelles dates, per portar-ho a terme, i la persona que amb molt seny i una mesurada dosi de rauxa recolzà i esperonà el projecte, va ser en Ventura. Entre els comptats i incipients músics també hi havia un fill seu: en Xevi. I entre aprovacions i censures més o menys satisfactòries o punyents, s'anà forjant el grup instrumental, que prengué cos definitivament el juliol de 1970.

Sempre ens vam sentir acomboiats per ell, amb la seguretat que mai ens fallaria el seu consell i la seva col·laboració. I una de les formes latents, com a ell li agradava, era contribuir en la vessant literària i documental. Així les coses, el 7 de gener del 79 realitzarem un somni que feia temps que ens obsessionava. Era una Cantada Popular que des d'aleshores anem titulant «Cantem les nostres Nadales». Era la primera i ja hi participà veladament en Ventura redactant-ne la presentació per explicar que, llegeixo textualment, «*No es tracta pas d'un concert sinó d'una Cantada on tots, nois i noies, petits i grans, puguem expansionar el nostre esperit, cantant a ple pulmó, acompanyats de senzills instruments, les cançons nadalenques de la nostra terra*».

Cada vegada que la Parròquia ha disposat d'informar del Grup Instrumental, ell ho ha fet en forma d'articles en la premsa local o a la «Catalunya cristiana». Un dels primers, titulat «La roca d'on heu estat tallats» publicat al «Diari de Vilanova» del 21 de juliol del 79, l'hem reproduït, com a mostra i exemple del que va ser l'esperit inicial del Grup, en el llibret editat amb motiu del 25è, aniversari.

Remembrança de Ventura Orriols Ferret llegida per Ramon Falcó Casas el dia 26 de desembre de 1995 a l'inici de la divuitena Cantada Popular de Nadales a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú.

Reembres, núm.9. Any 1995. Pàgs. 11-12.

Tornant a les Cantades Populars, cada any, en organitzar-les, hem anat acudint a en Ventura perquè ens en redactés la presentació. Després d'un canvi d'impressions sobre com muntàvem la Cantada, els esdeveniments o commemoracions que celebràvem, ell deixava córrer la ploma amb gran fervor i fidelitat pels seus ideals i ens en feia la versió adequada.

Fins la novena Cantada, per Sant Esteve del 86, tots aquests curts articles de presentació no portaren cap firma ni identificació. A partir de la desena, o sia la de l'any 87, va creure oportú donar-los-hi un cert relleu i des d'aleshores venen signats com a «El consell Pastoral». Curiosament, en el d'aquesta desena Cantada reproduí un fragment molt bonic del Primer programa.

Resulta interessantíssim rellegir aquests 17 articles tot i que sempre versen sobre el mateix tema: el Nadal i les seves cançons a la nostra terra.

I ara ve l'anècdota que més ens ha fet pensar: En iniciar els actes commemoratius del 25è aniversari del Grup amb la Cantada de l'any passat i demanar a l'amic la seva col·laboració, vam insinuar-li que aquesta vegada la signés amb el seu nom. Momentàniament s'hi negà, empès pel seu tarannà humil i aliè a tot afany de protagonisme; però davant la nostra insistència i guiat per aneu a saber quin motiu, a la fi acceptà. O sia que en el programa de l'any passat, com si ens volgués deixar un record, s'identifica i el signa: Ventura Orriols. De forma personal i també fent-me ressò dels demés components del Grup, us recomanem que el rellegiu, sobretot fixant-vos bé en el penúltim punt: Val la pena.

Va ser l'últim. Aquest any, la malaltia que precipitadament posà fi a la seva vida, s'ha avançat en el temps i ja no hem pogut gaudir de la seva contribució habitual.

Us demano perdó per l'extensió d'aquest parlament i agraeixo la vostra pacient captinença. Crec que en Ventura, que ara des del Cel estant espera també, com cada any, gaudir d'aquesta Cantada, es mereix sobradament aquest nostre pòstum homenatge.

La Geltrú, 26 de desembre del 1995